

F. L.-Né Édesapja

A kép édesapámat [Fleischner Zsigmond (Győr, 1874 -- Győr, 1941)] mutatja a maga kemény polgári mivoltában. Ez volt az utolsó képe 1940-ben. Tulajdonképpen ez egy igazolványkép, ami az ő katonai kötelezettségeihez kellett, mert ő volt Győrben annak a kerületnek a légoltalmi parancsnoka, ahol laktunk.

Édesapám szóke volt, kék szemű, és sok mindennek látszott, csak nem zsidónak. Amit az én apám csinált, azt mindig jól csinálta. Rettenetesen szorgalmas volt. Egyszerű győri szabócsaládba született. Tovább akart tanulni, a szülők is akarták. Ő volt a legidősebb gyerek, mindenképpen támogatták, hogy Bécsbe menjen. A Hochschule für Werkhandel főiskolát végezte el. Mellette

mindig dolgozott.

Abban az időben [19. század vége felé] mindenki volt katona, hivatalos katonai szolgálatra behívták. Ha tetszett neki, ha nem. Apám nagyon fess huszár volt, nagyon jól lovagolt, hatalmas fizikai erővel rendelkezett, amivel nagyon csínján bánt, mert tudatában volt annak, hogyha ő valakit megüt, az ottmarad. Kiváló katona volt. Mert egy Habsburg herceg mellé adjutánsnak azért akárkit nem neveztek ki. Bár csak két nyelven beszélt, de azon a két nyelven nagyon szépen, és kifogástalanul írt, olvasott, levelezett.

Amikor Bécsben elvégezte a főiskolát, először egy évet még Bécsben dolgozott, és az alatt az idő alatt nősült meg, igen fiatalon, 1896-ban, amikor találkozott édesanyámmal, aki akkoriban énekelni tanult. Azután jöttek csak Győrbe haza. 1914-ben pedig visszahívták katonai szolgálatra. Már volt két gyereke.

Carszkoje Szelóba vitték, onnan pedig kikerült gyalog Szibériába. Nem tudom név szerint, hogy hol volt. Sok német és magyar fogoly volt ott, de főképpen magyarok, és főképpen huszárok. Álmában, élete végéig fogcsikorgatva beszélt háborús megpróbáltatásairól.

Amire én már emlékszem, hogy Győr főutcáján, ami most sétálóutca, a Baross utca, egy nagy úridivat-kereskedése lett apámnak, amit éppen a második világháború előtti időben akartak áruházzá kibővíteni. Három vagy négy alkalmazottja volt, és egy könyvelő meg egy adószakértő.

Édesapámnak én legszívesebben egy szobrot állítanék, ha tudnék, mert ő volt az én szememben mindig az a férfi -- az ideális apa és az ideális férfi --, aki a feleségéhez hű, aki a gyerekeit szereti, és magas polcon áll abban a munkában, amit végez.

1941-ben egy halálos betegség, vastagbél-carcinoma [vastagbélrák] végzett vele. A győri zsidó temetőben temettük el.